

DOSTA TI JE MOJA MILOST

14. nedjelja kroz godinu, B

Nakon velikog Petra, evo nam drugog velikana. Pavao. Kad to ime spomenemo u Crkvi, puna su nam usta. Čovjek koji je u Židova doista imao karijeru. Obrazovan, okretan, inteligentan, pametan. Sve je to ostavio i posvetio se svim silama evanđelju i samo evanđelju. Navješćivati evanđelje za nj je postala jedina zadaća, jedini smisao njegova života. Sve je drugo „blatom smatrao“. Pavao je, onoliko koliko nam je o njemu ostalo zapisano, zasigurno najsajjniji velikan prve Crkve.

S druge strane i Gospodin nije škrtario s darovima koje mu je dao. Dao mu je slavu (iako plaćenu tolikim naporima) da bude „apostol naroda“, da kao najpoznatiji misionar pronese svjetlo evanđelja „do na kraj zemlje“. Dao mu je i dar jezika i dar čudotvorstava i dar liječenja... O jednom posebnom daru Pavao govori u 2 Kor, neposredno prije odlomka koji danas čitamo u crkvi: *„Znam čovjeka u Kristu: prije četrnaest godina - da li u tijelu, ne znam; da li izvan tijela, ne znam, Bog zna - taj je bio ponesen do trećeg neba. I znam da je taj čovjek - da li u tijelu, da li izvan tijela, ne znam, Bog zna - bio ponesen u raj i čuo neizrecive riječi, kojih čovjek ne smije govoriti.“*

Reklo bi se: Eh, što još jedan čovjek može poželjeti? Pa ipak, Pavlu je ostala jedna želja neostvarena. Upravo o tome govori drugo čitanje današnje nedjelje: *„I da se zbog uzvišenosti objava ne bih uzoholio, dan mi je trn u tijelu, anđeo Sotonin, da me udara da se ne uzoholim. Za to sam tripot molio Gospodina, da odstupi od mene. A on mi reče: 'Dosta ti je moja milost jer snaga se u slabosti usavršuje'.“*

O čemu je ovdje konkretno riječ, ostat će tajna svim tumačima Biblije. Pavao je očigledno imao neku neugodnost: možda neku bolest, možda neku tjelesnu manu, nešto na sebi ili u sebi, „trn u tijelu, anđeo Sotonin“, nešto što mu nije dalo mira, nešto čega bi se Pavao tako rado riješio. I onda, Pavao razmišlja posve razumno: ako mu je Bog toliko umnoženih i preobilnih darova darovao, što ga ne bi riješio i te muke: to je za Boga sitnica, a za njega, Pavla, veliko olakšanje. Eto, još samo da mu Bog dade i tu milost, pa bi bio posve zadovoljan. Još samo to!

Božji je odgovor neočekivan: „Dosta ti je moja milost jer snaga se u slabosti usavršuje.“ Bog ga ne rješava njegove muke. Ostavlja je da bi po njoj Pavao usavršavao svoju snagu, rekao bih, da bi Pavao uvijek znao da je sve što ima Božji dar, i da Bog svoje darove daje kome i kada hoće.

Eto, to je naš život. Što mi znademo o Božjim darovima, o Božjim planovima, što mi znademo o onome što je dobro za nas? Poput Pavla i mi bismo trebali znati da sve što imamo da je Božji dar, ma koliko lijep, kićen, uzvišen i lepršav bio. Drugo, ne trebamo se plašiti svojih muka, svojih slabosti, pa čak i u određenom smislu i svojih grijeha. Bog nas pušta u našim nevoljama da bismo se onda više pouzdavali u nj, da ne bismo, samodopadno kao ono jednoć Petar rekli: „Ako te i svi ostave, ja neću!“ Bog nas ostavlja u našoj nekoj slabosti da bi nas učio poniznosti, da bismo znali gdje nam je mjesto, da bismo znali dati hvalu Bogu i za darove koje nam daje i za kušnju u kojoj nas ostavlja. Upravo kako kazuje narodna poslovice: „U dobru se ne uzoholi, u zlu se ne ponizi (tj. ne očajavaj)“. Nego, uzdajem se u Boga uvijek i unatoč svemu.

Zvonko Pažin